

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należy interpretować w ten sposób, że wyposażenie pojazdu w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 715/2007 jest zabronione, jeżeli zawór recyrkulacji spalin, zatem część mająca potencjalny wpływ na emisję zanieczyszczeń, jest tak skonstruowany, że szybkość recyrkulacji spalin, zatem część spalin, która zostaje cofnięta, jest tak ustawiona, że zawór recyrkulacji spalin gwarantuje tryb o niskiej emisji szkodliwych substancji tylko pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i tylko poniżej 1 000 metrów wysokości, a poza tym zakresem temperatur w przebiegu 10 stopni Celsjusza i ponad 1 000 metrów wysokości przy przebiegu 250 metrów wysokości zostaje liniowo zmniejszony do 0, zatem dochodzi do wzrostu emisji NOx ponad wartości graniczne wynikające z rozporządzenia nr 715/2007?
- b) Czy dla oceny pytania a) ma znaczenie kwestia, czy wyposażenie pojazdu, o którym mowa w pytaniu a), jest niezbędne dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem?
- c) Czy dla oceny pytania b) ma ponadto znaczenie kwestia, czy częścią silnika, którą należy zabezpieczyć przed uszkodzeniem, jest zawór recyrkulacji spalin?
- d) Czy dla oceny pytania a) ma znaczenie kwestia, czy wyposażenie pojazdu, o którym mowa w pytaniu a), zostało zainstalowane już w ramach produkcji pojazdu, czy też przedstawione w pytaniu a) ustawienie zaworu recyrkulacji spalin ma zostać dokonane w pojeździe w ramach naprawy w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 171, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. 1999, L 171, s.12.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 lutego 2020 r. w sprawie T-320/18,
WD / EFSA, wniesione w dniu 22 kwietnia 2020 r. przez WD**

(Sprawa C-167/20 P)

(2020/C 271/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: WD (przedstawiciele: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku sądu z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie T-320/18;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań skarżącej w pierwszej instancji, czyli
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 lipca 2017 r. wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów, z której wynika, że skarżąca nie znalazła się wśród pracowników awansowanych w postępowaniu w sprawie zmiany zaszeregowania 2017;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 9 lutego 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 października 2017 r. na decyzję z dnia 14 lipca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 sierpnia 2017 r., doręczonej w dniu 10 sierpnia 2017 r., wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu ze skarżącą umowy o pracę;

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 12 marca 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 listopada 2017 r. na ww. decyzję z dnia 9 sierpnia 2017 r.;
- zasądzenie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do decyzji EFSA z dnia 14 lipca 2017 r., by nie zmieniać zaszeregowania skarżącej do grupy AST 6 w postępowaniu w sprawie zmiany zaszeregowania 2017, zarzut pierwszy dotyczy naruszenia mających zastosowanie norm proceduralnych, a konkretnie zasad dopuszczalności zarzutów, naruszenia obowiązku uzasadnienia i przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy. Drugi zarzut dotyczy naruszenia mających zastosowanie ram prawnych (art. 54 regulaminu pracowniczego, decyzji z dnia 22 kwietnia 2008 r. i wytycznych z dnia 30 czerwca 2010 r.), naruszenia norm dotyczących środków dowodowych oraz obowiązku uzasadnienia.

W odniesieniu do decyzji EFSA z dnia 9 sierpnia 2017 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę skarżącej, zarzut pierwszy dotyczy naruszenia decyzji z dnia 8 grudnia 2012 r. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku dbałości oraz instrukcji z dnia 7 marca 2017 r. oraz przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pojęcia oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy, przeinaczenia materiałów zawartych w aktach sprawy i naruszenia norm dotyczących środków dowodowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 kwietnia 2020 r. – JG reprezentowany przez przedstawicieli ustawowych MI i LH i in. / OP jako zarządca masy upadłościowej Azurair GmbH

(Sprawa C-188/20)

(2020/C 271/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: JG, LH, MI i NJ reprezentowani przez przedstawicieli ustawowych MI i LH

Druga strona postępowania odwoławczego: OP jako zarządca masy upadłościowej Azurair GmbH

Przy udziale: alltours flugreisen gmbh

Pytania prejudycjalne

1. Czy pasażer posiada „potwierdzoną rezerwację” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾, jeżeli otrzymał od organizatora wycieczek, z którym pozostaje w stosunku umownym, „inny dowód” w rozumieniu art. 2 lit. g) rozporządzenia nr 261/2004, na podstawie którego przyrzeczono mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, przy czym organizator wycieczek nie dokonał rezerwacji miejsca na ten lot u danego przewoźnika lotniczego i nie otrzymał od tego przewoźnika potwierdzenia takiej rezerwacji?
2. Czy przewoźnika lotniczego należy uznać w stosunku do określonego pasażera za obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004 już wówczas, gdy pasażer ten pozostaje wprawdzie w stosunku umownym z organizatorem wycieczek, który przyrzekł mu przewóz określonym lotem, zindywidualizowanym przez miejsce odlotu i przylotu, czas odlotu i przylotu oraz numer lotu, jednak organizator wycieczek nie zarezerwował miejsca dla tego pasażera, a tym samym nie doszło do nawiązania stosunku umownego z przewoźnikiem lotniczym w odniesieniu do tego lotu?